Ч. 271. Субота 12 грудня (29 падолиста) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року, 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної.

Передвчерашне засіданє палати послів було замітне бесідою п. Президента мінїстрів, котрий відповідаючи на промови попередних бесідників, обговорював внутрішне полїтичне положенє монархії.

Висловивши свою радість з тої причини, що партиї більшости уможливляють конституцийне полагодженє буджетової провізориї через введенє єї на порядок обрад в формі наглячого внесеня, перейшов відтак до обговореня справи установленя наглих судів в Празі і околици. Правительство рішило ся на отсе крайне, законно оправдане средство допера по совістнім прослідженю ситуациї та по проволоці, з уваги на патріотичні мотиви та на добру славу м. Праги і єї жителів як не менше й на інтереси торговлї; рішило ся оно допера тоді, як небезпечність для держави була явною. Нормальні средства показали ся недостаточними для удержаня загального порядку і безпечности і нїяке правительство, сьвідоме свого обовязку не сьміло би проволїкати довше, тим більше, що проявили ся тенденциї, ворожі державі. (Потакуваня. Оклики ческих радикалів). Проклямованє наглих судів не звертає ся против жадної нациї анї сторонництва. Вістре сего запорядженя звертає ся против тих елементів, що суть ворогами всего і всїх, що нарочно розпалюють національне засліплене і пристрасти, щоби як раз в теперішню поважну пору ослабити сили Австриї внутрішними заворушенями. Але держава яка перебула найтяжші бурі в Европі, держава так могуча полїтично, войсково і економічно як Австрия, має ще досить сили і певно не уступить перед уличними ексцесами елементів, лишених, почутя законности, анї перед підпольною роботою деяких ворогів держави, котрі хотїли би перед цілою Европою показати неміч наших публичних властий. (Перебиваня ческих радикалів). Правительство сповнило тілько свій обовязок, наложений катеґоричним імперативом, обовязок здавити проби анархістичного руху і привернути повагу закона, та добру славу м Праги, Чехії й Австриї супротив ворожих намірів. Тому просить премієр палату, щоби як слїд оцінила наміри правительства що-до приверненя леґального порядку. Коли палата поступить однодушно, то буде більший моральний успіх і лекше буде привернути нормальний стан. З такою самою совістностию прослїдить правительство условини в справі знесеня наглих судів, як лише утревалить ся спокій, а правительство буде мати запоруку, що відносини поправлять ся. Се-ж запорядженє не було обчислене на довший час. (Тут призиває президент кількакратно пос. Фресля за перебиванє до дневного порядку). Відтак опрокидував бар. Бінерт закиди, роблені намістникови Куденовому та полемізував з пос. Адлером, котрий закинув правительству антипарляментарні наміри. Бажаю парляменту — говорив премієр — вірю в парлямент і з усїх сил буду заходити ся, щоби скріпити парляментаризм. (Оплески). Дбаю про судьбу парляменту так само, як Ви, Панове, тому відчув я велике вдоволенє, як замітив сю розвагу і поміркованє, яке виявила палата в день проклямованя наглих судів. Апробую твердженє пос. Адлера, що студенти не повинні проводити в полїтичнім житю і бажаю, щоби академічні горожани стали знов студентами. (Оплески). Правительство енерґічно буде дбати про те і надїє ся, що палата не відкаже єму помочи в тім. (Оплески. Пос. Фресель перебиває).

Дальше осудивши демонстрациї італїяньских студентів на віденьскім університетї, заповів бар. Бінерт, що вже в січни 1909 р.

---

22)

ПО БАЛКАНЬСКІМ ПІВОСТРОВІ.

(Після Гессе-Вартеґґа, Колєра і др. зладив К. Вербєнко).

(Дальше).

Відповідно до бакшіша, який ми зложили, приняли нас в монастири дуже дружно і повели до малої мошеї, де вже сидїли другі цікаві і попивали чорну каву. Небавком увійшли й дервіші, люди старі в сивими бородами, ростом високі і худощаві, всї убрані однаково в довгі білі халати і білі кафтани, оперізані зеленими поясами і в дуже високих цилїндроватих фезах із сірої повсти на голові. Они уставили ся довкола великого ковра, на середині котрого перед малим коверцем до молитви сидїв їх шейх, сивий як голуб постник в зеленім турбані. Чотири бубни, одна решітка і два незвичайно довгі а тонкі флєти творили оркестру.

Настала торжественна хвиля, коли той, що проводив молитву, зачав поволи і механічно відмавляти ісповідь віри („тешемед"). За кождим реченем доповідали дервіші і до того викручували до такту монотонної музики головами то взад то вперед, то на право то на ліво. Так робили якусь хвильку, аж музика зачала прискорювати темпо. Тоді й голови зачали борше крутити ся, а „тешемед", що зразу звучала торжественно, ставала щораз більше невиразнїйша, аж наконець чути було лиш якесь бовтанє та хляскане, що замість слів добувало ся з горла. Жмуток волося на чубку, за котрий колись ангел Ізрафіель буде вірних тягнути до раю, висунув ся і теліпав ся з під феза. Піт лив ся грубими каплями з чола фанатиків, але рух заєдно збільшав ся, аж наконець в наслїдок утоми не було більше нїчого чути, лиш коротке „Гу, Гу" („Він — себ то Аллах!"). що звучало мов би якесь урване вите. Дервішам одному за другим зачало лице корчево викривляти ся, очи ставали стовпом, з рота точила ся піна і один за другим попадали без памяти на землю — Сікр скінчив ся.

По сім дивнім богослуженю, що подобало більше на якесь дїло людий несповна розуму, пішли ми до міста, щоби там в приставі розглянути ся за кораблем до дальшої дороги. Скутара, по турецки Іскудар, стоїть на місци стародавного Хрізополіс. Місто розложило ся амфітеатрально на горах Чамлїджа і Булґурлу, а сею послїдною горою іде головна улиця міста. Скутара має около 60.000 жителів, майже виключно самих Турків, а доми тут по найбільшій части з дерева, внаслїдок чого місто вже нераз потерпіло страшно від пожежі. З кількох тутешних мошей найкрасша мошея Валїде або Єні-джамія, збудована ще 1707 р. Впрочім нема тут нїчого так дуже замітного.

Заставши на щасте в пристани корабель австрийского Льойда, котрий мав вечером вертати до Константинополя, щоби досьвіта відплисти відтам до Солуня, сів я на той корабель і вернув знов до Косполї.

5. В Солуни.

Нема нїчого злого, що не вийшло би на добре. Як би я не заблукав був случайно до Скутари і не вернув звідси до Константинополя, то і не знаю, чи був би побачив Солунь. Коли понад вечер корабель вернув назад до Константинополя, зійшов ся я случайно на улици з нашим консулем а той сказав менї, що я мушу мати турецкий паспорт, коли хочу їхати до Солуня а звідтам в глубину краю. Отже я післав чим скорше по тескера (щось в роді нашого нотаря), зложив таксу 20 пястрів, заплатив за відимацию того паспорта на полїциї в Ґалатї знов 20 пястрів, пороздавав ще раз тілько всіляких бакшішів та напивків і змучений на смерть вернув на „Карніолїю", урадований, що прощанє в Косполї все-таки досить дешево обійшло ся. Досьвіта поплив я вже до Солуня.

Місто Солунь то ніби друга столиця Туреччини. По Константинополи се найбільше і найбільше торговельне місто в европейскій Туреччинї а в найновійших часах яко осідок молодотурецкого комітету, ніби другого правительства в Туреччинї, відограло оно дуже важну ролю: із Солуня поправді повіяло свободою по цілїй Туреччинї.

Солунь то місто, котрому вже більше як півтретя тисячки лїт. Оно лежить над морем, котре й зве ся від него „солуньским заливом". Колись дуже давно було на сім місци місто Терме а по єго збуреню побудував тут Касандер, один із полководців Александра Великого,

предложить правительство палаті проект закона на основане італіяньского університету. Діткнувши відтак промов деяких бесідників, котрі висказали недовіре до коаліциї і парляментарної більшости, та заявивши, що правительство того недовіря не поділяє, відповів бар. Бінерт на бесіди руских послів Романчука і К. Левицкого. Пов. пос. Романчук заявив, що его клюбові товариші готові до політики помиреня. Сю заяву принимаю з тим більшим вдоволенем до відомости, що она містила ся також і в словах пос. дра К. Левицкого. Коли пос. Романчук поставив услівє, щоби домаганя руского народа находили у правительства все повну увагу і обєктивну оцінку, строго з річевої точки погляду, — то се можу ему приречи з цілою рішучостию. Нашим найусильнійшим стремлінєм буде поперти культурні й економічні інтереси Русинів та після спромоги дати також зростаючим силам сего племени нагоду приняти успішну участь в службі для загального добра; в сім напрямі слід піднести дуже щирі задатки спокійної і користної праці, яку можна було з радостию замітити в публичнім житю Галичини в послідним часї. Дорогою мирного пожитя і взаїмного порозуміня найде ся також спромогу розвязати ряд важних і наглих справ. Є се діло, над яким правительство з підмогою Намістника, достойного найбільшої подяки, бажає працювати з цілою енерґією і після найлучших сил.

Промавляли ще пп. Малер і презес польского Кола, др. Ґломбиньский, який підніс автономічні жаданя представителів польского народа. По промові Італіянця пос. Кончіго засїданє замкнено.

На вчерашнім засїданю палати послів відбули ся м. и. вибори віцепрезидентів палати. В голосованю віддано загалом 371 голосів. Віцепрезидентами вибрано пп.: Пернерсторфера 336 голосами, Поґачніка 282 гол., Штайнвендера 357 гол. і Заворку 363 голосами.

З історії 40-літної діяльности „ПРОСЬВІТИ“.

(Конець).

Читальні на власних статутах „Просьвіта“ почала закладати, як вже сказано, в 1891 р. Від того часу до нині заложено 2048 читалень.

Свою ціль, ширенє просьвіти між народом сповняла „Просьвіта“ головно через видаванє популярних книжочок для народа. За 40 літ діяльности видала она таких книжочок 308. Число примірників, в яких видані ті книжочки, виносить 2,325 115.

Як вже згадано, в початках своєї діяльности „Просьвіта“ видавала також шкільні книжки. Всіх їх видала она 17 в 12.000 примірниках.

Дальше видала „Просьвіта“ около 20 книжок ріжного змісту, як молитвеники, співаники, збірки коляд, популярно-наукові розвідки і т. ин.; сім томів творів найвизначнійших українсько-руских письменників під спільною назвою „Руска письменність“; коло 70 портретів заслужених Русинів, коло 30 родів ріжних друків та формулярів і велику ґеоґрафічну карту України-Руси укладу др Григория Величка.

„Просьвіта“ старала ся також видавати просьвітно-популярну часопись для народу хоч через недостачу фондів не могла вести постійно такого видавництва. Та все таки від 1877 — 1879 р. видавала „Письмо з Просьвіти“ від 1894 — 1896 р. „Читальню“, а від початку 1907 р. виходить „Письмо з Просьвіти“, в 1907 р. раз на місяць, а в 1908 р. два рази місячно. Цікавійші статї з „Письма з Просьвіти“ передруковують ся в „Просьвітних листках“.

На всї ті видавництва видала „Просьвіта“ від початку 1869 р. до кінця 1907 р. 371 тисяч 934 корон 64 сотиків.

Економічну діяльність для піднесеня добробуту народу поклала собі „Просьвіта“ за ціль в 1891 р. але на ширші розміри почала єї вести аж десь коло р. 1895. В тім році відбуло ся в Перемишли перше господарске віче „Просьвіти“, за яким в дальших роках ідуть щораз численнійші господарскі віча по цілім краю, скликувані головно філями „Просьвіти“. З початком 1896 р. „Просьвіта“ установила вандрівного учителя господарства і люстратора читалень, який переводив люстрацию читалень і сільских господарств, уряджував господарскі відчити, вів практичні господарскі курси і тд. З кінцем 1901 р. „Просьвіта“ через недостачу фондів була примушена звинути ту посаду, але в 1904 р., як лиш дістала на ту ціль підмогу з краєвих фондів, установили єї знов. В 1904 році „Просьвіта“ через свою стрийску філію дала почин до закладаня молочарских спілок, з яких повстало пізнійше самостійне товариство „Краєвий Союз молочарских спілок“ в Стрию. Вкінци від часу заложеня господарско-промислової комісиї економічна діяльність „Просьвіти“ обнимає що раз новійші области господарского житя нашого народу.

З розвитком економічної діяльности „Просьвіти“ ростуть також і видатки на сю ціль, прим. в 1907 році виносили они 76 тисяч 124 корон.

Доходи „Просьвіти“ за час від початку 1896 р. до кінця 1907 р. виносили 793 тисячі 440 корон 47 сотиків. З того самі членьскі вкладки виносили 202 тисяч 276 кор. 59 сот., а 138 тисяч 305 кор. дістала „Просьвіта“ титулом субвенциї з краєвих фондів.

В тім самім часї видатки „Просьвіти“ виносили 791 тисяч 152 кор. 71 сот. З того, як ми вже бачили, 371 тисяч 924 кор. 64 сот. пішло на видавництва, а 168 тисяч 851 кор. 53 сот. на адмінїстрацию.

Власний маєток „Просьвіти“ виносив з кінцем 1907 р. 158 тисяч 835 кор. Не сей маєток складають ся доми „Просьвіти“ у Львові, Золочеві, Сокали, Долині, Золотім Потоці і Сновидові, виданя товариства, бібліотека і музей товариства у Львові і т. д.

Дім „Просьвіти“ у Львові — єсть се старинна, велика, двоповерхова каменица в середині міста, в Ринку під ч. 10, вартости 260 тисяч корон.

Під зарядом „Просьвіти“ остають також численні фонди, які ріжні добродії повірили „Просьвіті“, призначивши їх на якусь загальну ціль: або на видаванє користних книжок для народу або на запомоги та стипендиї ученикам, студентам, письменникам і т. д. Всїх тих фондів єсть тепер 32, а їх грошевий стан виносив з кінцем 1907 р. 187 тисяч 272 корон 40 сотиків.

Крім запомог та стипендий з тих фондів уділювала „Просьвіта“ в ріжні часи нашим ви-

---

короля македоньского, нове місто і назвав его по імени своєї жінки та на єї спомин Тессальоніка. Від того пішла теперішна назва Сальонікі і славяньска Солунь.

„Перла Егейского моря“ — так називають Солунь — лежить в прекрасній сторонї над самим морем і тягне ся трикутником по горі Картіяш аж до цитаделі Еді Куле (сім веж). Значна часть старих мурів міста стоїть ще й нині. Коли їхати морем, видко вже здалека величезну, круглу білу башту, котру то му й називають „білою“; давнійше була она помальована на червоно і може длатого або ще певнійше тому, що тут плила нераз людска кров, називано єї „кровавою“. Тепер служить она за вязницю для всяких злочинців, котрим тут вільно виходити на єї вершок та розглядати ся звідтам по місті і єго охрестности.

Головна улиця в Солуни, звана Великою або Вардарскою, єсть частиною стародавного історичного гостинця, званого „Віа Еґнація“, котрий ішов від Босфору понад море Мармара і Еґейске до моря Адрийского і Йоньского, а котрий у війнах з Перзами і підчас македоньских походів грав важну ролю. Ще лиш одна памятка в Солуни пригадує важність сего гостинця в старині, а то тріюмфальний лук цїсаря Константина Великого. Лук той спочиває на височезних стовпах, виложених до висоти яких 7 метрів марморовими плитами, на котрих горорізьбою представлений тріюмфальний похід. Поодинокі фіґури того походу як: женщини, що кидають вінці, відділи їздців, верблюди і т. д. можна ще добре розпізнати.

Нинїшний Солунь має звиш 185.000 жителів, з котрих майже половину, бо звиш 80.000 творять Жиди, шпаніолї, котрі давними часами втекли сюди з Ішпанії. Они ще до нині говорять ішпаньским говором і творять окрему громаду під управою старшого рабіна. В найновійших часах піднесено навіть гадку, щоби солуньскі шпаніолї признавали ся до ішпаньскої народности. Мабуть єсть в тім якась купецка політика, бо вся торговля в Солуни спочиває майже виключно в жидівских руках. Впрочім вже за Апостола сьв. Павла була в Солуни жидівска кольонія, котра вже тоді мала досить велике значінє. Як завсігди і всюди так і в Туреччині уміли Жиди виробити собі грішми окремі права і привилеї. Коли султан Солиман вів війну з Угорщиною і в 1516 р. знайшов ся у великім клопоті грошевім, солуньскі жиди позичили ему дня 20. серпня тогож року два міліони а зато наділив він їх деякими привилеями.

Крім Жидів жиє ще в Солуни около 50.000 Турків, але они вже не мають в місті такого впливу і значіня як Жиди. Они мешкають на окремім передмістю і мають своїх 40 мошей а хоч в середині міста видко ще білі стрункі мінарети, то таки там Турків майже вже зовсім нема; їх місце заняли Жиди і Греки. Та й в новім Солуни Турків вже нема; замість мінаретів сторчать тут високі фабричні комини. За янічарами, котрих тут поселили були завоєвателі і надали їм окремі права, нині й слід пропав.

Окрему замкнену в собі ґрупу творять в Солуни Греки, котрих єсть тут около 40.000 душ. Суть то первістні жителі міста, але й на них видко вплив пізнійших зайдів. Суть то дуже проворні і працьовиті люди, але з давного богатства грецких купців ледви нині слід лишив ся. Они мають кілька богатих церков, мають свої школи, свій шпиталь, дім сиріт і під взглядом національним держать ся кріпко разом.

Крім сих трох головних ґруп народних проживають ще в Солуни Болгари, котрих єсть тут може яких 10 до 12 тисячів а відтак богато Італіянців, Німців а навіть і Французів. Всїх чужинців взагалі називають тут Франками і они займають навіть окреме передмістє в полуднево-західній стороні старого порту. Головну масу тих Франків творять Італіяцці, котрі зайшли були сюди ще в 12. столітю. Були то головно купці з Ґенуи і Пізи а передовсім з Венеції, котрі тут осїли і набули право горожаньства. Та й нині ще єсть тут богато Італіянців, але перевагу як взагалі всю в Леванті від початку 19 століття взяли Французи. Німецка кольонія, головно Німців з Австро Угорщини і Швайцариї, завела ся аж в найновійших часах.

(Конець буде).

роднім інституциям а також особам грошевих запомог з своїх власних фондів. Також кождій новозаложеній читальні дарує она 50—100 своїх книжочок, а так само висилає даром свої видання товариствам касиновим і робітницким, „Соколам“ і „Січам“, бібліотекам академічної і шкільної молодіжи, бібліотекам арештантів і т. д.

Ось так представляє ся в загальних рисах зріст „Просьвіти“ і еї теперішний стан.

Новинки.

Львів, дня 11-го грудня 1908.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства скарбу установив радника Двора дра Франц. Турка Невядомского заступником галицкого прокуратора скарбу.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителів народних шкіл перед іспитовою комісиєю у Львові розпічнуть ся дня 11 січня 1909. Подання, заосмотрені в приписані документи, треба вносити найдальше до 24 грудня с. р.

— **Курс кованя коний.** Заряд школи підковування коний подає до відомости, що найближший 6 місячний курс кованя коний розпічне ся д. 2 січня 1909. До принятя на той курс треба его лосити ся лично у управителя школи (Львів ул. Кохановского ч. 33) найдальше до 2 січня 1909 і предложити: 1) сьвідоцтво окінченя з добрим поступом. народної школи, 2) сьвідоцтво визволеня і 3) доказ відбутої що найменше дволітної практики челядника ковальского. Незаможні ученики курсу можуть на случай убожества і добрих поступів в науці одержати стипендиї з фонду краевого.

— **Самоубійник,** який дня 7 с. м. кинув ся на шляху зелізничим коло моста на білогорских грунтах під колеса поїзду і погиб на місци, називав ся Франц Слюзар і був сторожем зелізничих домків у Львові.

— **Нещастні пригоди.** В Лісневичах, львівского повіта, вибух минувшої неділї пожар в хатї двірского паробка, Панька Угриновича, спричинений малими дітьми, що бавили ся сірниками. Коли огонь угашено, найдено двоє дітий Угриновича, 3-літного сина і 6-місячну дівчинку неживих. Діти подушили ся димом. — На дорозї ведучій з Рави до Камінки волоскої найдено онногди в рові при гостинци тїло 85-лїтного, хорого на умі старця, Хаїма Лейбу Позаментера з Рави. Переведене слїдство виказало, що Позаментієр мусїв упасти з гостинця в рів і убити ся. — В Терноноли повісив ся онногди 64-лїтний Хаскель Кац, бувший арендар войскової кантини. Причиною самоубийства була нужда.

† **Померли:** О. Йосиф Красицкий, б. парох в Дернові, каменецкого повіта, ві второк дня 8 с. м. в домі свого зятя о. Даниловича в Бібрці, в 81 роцї житя, а 54 сьвященьства. Покійний був в 70 роках послом до сойму і до державної ради. — Рудольф Мавтнер-Зґожиньский, ревідент рахунковий Намістництва у Львові, дня 10 с. м. в 45-ім роцї житя.

— **Ювілей „Народної Торговлї“ у Львові.** Дня 8 с. м. сьвятковано ювілей 25-лїтя ествованя „Народної Торговлї“. По богослуженю в Преображеньскій церкві зібрали ся в льокалях стоваришеня члени ради управляючої, директори, члени головного комітету контрольного, урядники головної управи і начальники та начальницї філїяльних складів на сьвяточні зборі. Збори відкрив член ради о. радник Гувар, а потім п. Тисовецкий іменем своїх товаришів начальників і начальниць складів висказав щире привязанє старшого і молодшого персоналу до сего стоваришеня та радість з того, що довелось їм діждати сего сьвята та бачити гарний розвій „Народної Торговлї“. Член ради пос. др. Кость Левицкий складаючи заразом щиру подяку директорам за їх труд над розвитком тов-а і над вихованем персоналу будучого нашого руского купецтва, в гарній промові представив відносини головної управи до персоналу службового, та закінчив свою промову словами заохоти до дальшої працї. Потім наступив реферат дир. Нагірного, в котрім представив історию розвитку стоваришеня та висказав погляди свої в напрямі дальшої роботи на поли промисловім і торговельнім. О год. 12 відфотографовано дружину торговельну, а о 1 год. засїли всї до спільного обіду, підчас котрого вношено тоасти в честь ради управляючої, дирекциї, персоналу службового і всїх, котрі до розвитку „Народної Торговлї“ причиняють ся. Тоасти і промови виголошували пп. адв. др. Федак, радн. Січиньский, проф. Кокоруда, дир. Пичай, інспектор Заячківский, начальники Лазорко, Робак, Тисовецкий, Скарбкова і инші. Між иншими висказали начальники складів бажанє до ради управляючої, щоби в память сего ювилею поручила зладити портрети пп. директорів, котрі дня нинїшного сьвяткують також 25-лїтний ювилей своєї діяльности в сїм стоваришеню, та щоби їх портрети уміщено в салї засїдань ради. В часї обіду наспіло значне число ґратуляцийних депеш. Недужому предсїдателеви др. Сельскому зложила осібна депутация начальників своє поважанє.

— **Недуга короля Едварда.** З Льондона доносять урядово, що король Едвард занедужав на інфлюенцу. Тимчасом особи з близького окруженя короля кажуть, що король хорує поважно на горло так, що покликувано до него лікаря горляних недуг. Недугу горла замічено у короля вже по его захриплім голосї, коли король повернув до Льондона. Король Едвард виїхав до Брейтон, де лагіднїйше підсонє має вилїчити его з сеї хороби.

— **З Камінки струмилової.** В память сорокових роковин заснованя тов. „Просьвіта“ відбуде ся заходом філїї сего товариства в Камінцї стр. ві второк, дня 15 с. м. сьвяточний ювилейний обхід в такою програмою: 1) О год. 10 рано Служба Божа з проповідию в міскій церкві. 2) Відтак відбуде ся віче, а на закінченє деклямациї селян, продукциї селяньских хорів і роздача почесних грамот. Дня 20 с. м. відбуде ся ювилейне віче в Козлові коло Буска.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером.

В суботу, дня 12 с. м. „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

В неділю, дня 13 с. м. „Марійка“, ческий народний образ зі співами в 5 діях Ал. і В. Мрштіка.

Телеґрами.

Відень 11 грудня. „Wiener Allg. Ztg.“ довідує ся, що переговори між Австриєю а Росиєю розпічнуть ся на ново і то вже нинї. Та сама часопись доносить, що сербский посол у Відни др. Симич має бути відкликаний, а на его місце буде іменований бувший міністер Авакумович, чоловік дуже умірений.

Відень 11 грудня. Як доносить Polnische Corr., презес Кола польского др. Ґломбиньский супротив бар. Бінерта рішучо застеріг ся против того, аби німецкий міністер др. Шрайнер мішав ся до внутрішних справ галицких. До того становиска наклонила польске коло обставина, що міністер Шрайнер приймив депутацию галицких Нїмців, котрі представили ему ряд желань і жалоб. Коло польске стоїть на тім становищи, що всї галицкі справи, не лише польскі, належать до компетенциї польского міністра для Галичини.

Петербург 11 грудня. Дума вчера значною більшостию голосів приймила предложене о замкненю вільних портів торговельних в области амурскій і забайкальскій.

Петербург 11 грудня. Відповідь австрийского правительства на росийску ноту в справі балканьскій наспіла сюди вчера і сейчас вручено еї міністрови заграничних справ Ізвольскому.

Константинополь 12 грудня. „Ені Ґазета“ містить статю посла Різа Нурі, котрий дуже остро нападає політику Австро-Угорщини і Німеччини, а вихвалює Анґлію як протекторку Туреччини. — Турецкі часописи доносять, що відкритє парляменту відбуде ся рішучо в четвер і що султан виголосить престольну бесїду.

Константинополь 11 грудня. Часопись Ґамін дальше напирає на великого везира Кіяміля-пашу за его заграничну полїтику і пише, що він повинен подати ся до димісиї.

Часопись Sabah доносить, що на сербско-турецкій граници войско турецке задержало відділ Сербів, котрі хотїли перейти границю.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздком (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20,** 12·05, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·42, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 31/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).